

عنوان مقاله:

بررسی فراوانی پروتئین P53 و BCL2 و میزان آنژیوژنز در سرطان آندومتر و ارتباط آن با شاخص های کلینیکوپاتولوژیک

محل انتشار:

مجله زنان، مامایی و نازایی ایران، دوره 18، شماره 145 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سیما کدخدایان - دانشیار گروه زنان و مامایی، مرکز تحقیقات سلامت زنان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی، مشهد، ایران.

نقیسه تقفی - دانشیار گروه زنان و مامایی، مرکز تحقیقات سلامت زنان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی، مشهد، ایران.

کامران غفارزادگان - استادیار گروه پاتولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

فاطمه همایی شانديز - دانشیار گروه رادیوتراپی و انکولوژی، مرکز تحقیقات درمان سرطان های تویبر، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

حبيب الله اسماعیلی - دانشیار گروه آمار حیاتی، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

شیرین ترابی - رزیدنت گروه زنان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران.

خلاصه مقاله:

مقدمه: P53 در بیش از 50% تومورهای توپر جهش یافته است و در سرطان آندومتر که شایع ترین بدخیمی دستگاه تناسلی زنان می باشد، در 40-30% موارد تغییر کرده است و تغییر مزبور با نوع سلول سرورز پایپلری و مرحله بالا و پیش آگهی بد همراه است. همچنین میزان آنژیوژنز تومور و بروز بیش از حد BCL2 در پیش آگهی بیماری دارای اهمیت می باشد، بنابراین مطالعه حاضر با هدف بررسی بروز پروتئین P53 و BCL2 و میزان آنژیوژنز در سرطان آندومتر و ارتباط آن با شاخص های کلینیکوپاتولوژیک و عوامل موثر بر پیش آگهی بیماری انجام شد. روش کار: در این مطالعه طولی گذشته نگر طی سال های 93-1384، پرونده های 30 مورد از بیماران مبتلا به سرطان آندومتر در سه بیمارستان امام رضا (ع)، قائم (عج) و امید جمع آوری شد. نمونه های آسیب شناسی از نظر مارکرهای P53 و Bcl2 و آنژیوژنز مورد رنگ آمیزی ایمنوهیستوشیمی قرار گرفتند و ارتباط این مارکرها با عوامل موثر بر پیش آگهی بیماری و عود بیماری مورد بررسی قرار گرفت. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از آزمون های آماری تی تست، کای اسکوتر و Log rank انجام شد. میزان p کمتر از 0.05/0 معنی دار در نظر گرفته شد. یافته ها: بروز P53 در 9 مورد از 10 بیمار (90%) با سرطان غیر آندومتریوئید مثبت بود و تمام بیماران از نظر Bcl2 منفی بودند و 8 مورد از 10 بیمار (80%) با نوع غیر آندومتریوئید و 6 مورد از 20 بیمار با انواع آندومتریوئید (30%) از نظر آنژیوژنز شدید بودند. بین نوع بافت شناسی تومور و درجه و مرحله تومور و نیز بقاء بیماری ارتباط معنی داری وجود داشت (p=0.02/0). نتیجه گیری: با توجه به ارتباط بین مارکرهای ژنتیکی با مرحله و درجه بیماری و نیز بقاء بیماران، بهتر است هنگام تشخیص پاتولوژی سرطان آندومتر، بلوک مربوط از نظر این مارکرها بررسی شود.

کلمات کلیدی:

آنژیوژنز، ایمنوهیستوشیمی، سرطان آندومتر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1728257>

